

Onverklaarbaar bewoond

Recentelijk spant een aantal politici samen om per wet het woningkraken uit te bannen. Uit mijn directe levenssfeer zijn krakers al lang geleden verdwenen. Hebben die inmiddels hun huisje, boompje en beestje gevonden? Een welingelichte kring vertelde me onlangs dat veel krakers van weleer tegenwoordig de opgewekte eigenaar zijn van een tweede, maar gammel optrekkje in Noord-Frankrijk. Niet te ver zuidwaarts, zodat ze er ieder weekend naar toe kunnen rijden met de in ere gehouden Ford Transit van destijds. En op de heenweg altijd eerst even langs de bouwmarkt, om een eind verderop een 'chéneau' (dakgoot) of 'mansarde' (zolderraam) voor de ondergang te kunnen behoeden.

Ondertussen vinden ze óók nog de tijd voor het onderhouden van de tuin in Nederland. Via via kreeg ik afgelopen najaar van een voormalige kraker een inwendig afgekloven vogelkastje uit diens tuin. Bij de najaars schoonmaak trof hij in het verlaten nestkastje een rare ravage aan. Een viezige massa met iets van beweging erin.

Het spul voelt aan als klef isolatiemateriaal. Van dat steenwol dat een mens onder het dak propt om de warmte in huis vast te houden. Maar hier is geen doe-het-zelvende vogel bezig geweest. Het vogelhuisje is ingenomen door overwinterende, nu in hun spinsel verborgen rupsen van *Aphomia sociella*, de hommelf- of koloniemot. Een Deens boek over de *Pyalidae* of snuïtmotten schrijft over dit krakertje, dat hij te vinden is in 'gamle fuglekasser' (het Deens moet geen al te moeilijke taal zijn). De eitjes worden bij voorkeur gelegd in hommelf-, bijen- en wespennesten, waar de rupsen de was wegwerken. Maar van zo'n hommelfnest is in het vogelkastje geen spoor te beginnen. En wat voor voedsel er door de indringers dan wel te halen viel is onduidelijk, afgezien van de geulen houtvraat. Al met al een onverklaarbaar tafereel.

Ik hoef gelukkig niet naar Frankrijk. Buiten is het koud, binnen zingen de buizen van de cv. Het is tijd om lekker op de bank te zitten, in alle rust. Rust? Nee, een natuurliefhebber is nooit rust gegund. Want wat doet nu dat vage plekje op het plafond? Het besef dringt door dat het vlekje daar gisteren ook al was, ongeveer op die plek. Het blijkt geen verdorde vlieg of ingedut spinnetje, maar een harig streepje rups. Pas uit het ei gekropen, dat zie je zo. Het vergt enkele dagen logisch denken de bron van de beestjes – het aantal op het plafond en de muren groeit met de dag - te achterhalen. De harige rupsjes van de donsvlinder *Euproctis similis*, want die zijn het, komen gekropen uit de houtblokken naast

de open haard (waar nu ook nog een viervlekschimmelvreter *Endomychus coccineus* voorbij kuierd). Het ene moment haal je via de bouwmarkt een netje brandhout in huis, het volgende moment draag je de verantwoordelijkheid voor een nest jonkies. Op een dieet van sneeuwbalblaadjes blijken de meeste de winter goed door te komen, en in het voorjaar hangen als eindresultaat enkele levende sneeuwvlokjes aan hetzelfde plafond. Zo biedt de fauna regelmatig ongevroegde belagers van huis en haard, die doen wat de natuur hun voorschrijft. Interessant, gezellig zelfs. Gelukkig hebben politici over natuurwetten niets te zeggen en kunnen zij dit bezoek niet verbieden.

Tekst: René Marcelis
Tekening: Kees Verbeek